

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovéj a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MARSHALL, spol. s r. o.**, Dlhá lúka 1771, Nová Baňa, IČO 36 032 611, zastúpenej advokátskou kanceláriou SODOMA VULGAN, spol. s r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Tomáš Sodoma, LL.M., proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 63Cb/41/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 63Cb/41/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Banská Bystrica **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 63Cb/41/2019 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **900 eur**, ktoré jej **j e** Okresný súd Banská Bystrica **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľke **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia **530,59 eur**, ktorú **j e** Okresný súd Banská Bystrica **p o v i n n ý** zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 63Cb/41/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

2. Uznesením č. k. II. ÚS 232/2023-15 z 10. mája 2023 ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že v napadnutom konaní sa sťažovateľka ako žalobkyňa domáha proti žalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], Rakúska republika, zaplata pohládávky 6 520 eur s príslušenstvom. Napadnuté konanie začalo podaním návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu 23. apríla 2019. Žiadosťou z 29. mája 2019 požiadal okresný súd sťažovateľku o doplnenie návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu, ktorý sťažovateľka 25. júna 2016 doplnila. Dňa 12. augusta 2019 bola sťažovateľka vyzvaná na zaplata súdneho poplatku za podaný návrh. Dňa 4. októbra 2019 vydal okresný súd európsky platobný rozkaz, ktorý bol žalovanému doručený 24. októbra 2019. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný 21. novembra 2019 odpor. Uznesením č. k. 63Cb/41/2019-132 z 13. januára 2020 bol európsky platobný rozkaz zrušený. Dňa 14. januára 2020 bola sťažovateľke doručovaná spolu s inými písomnosťami výzva na vyjadrenie k odporu žalovaného. Dňa 27. februára 2020 vyzval okresný súd sťažovateľku na predloženie dôkazov preložených do slovenského jazyka v lehote 30 dní, čo sťažovateľka splnila 8. apríla 2020. Dňa 24. augusta 2020 doručila sťažovateľka vyjadrenie k odporu. Dňa 10. novembra 2020 bolo vyjadrenie sťažovateľky spolu s doloženými dôkazmi doručené žalovanému na vyjadrenie, ktorý svoje vyjadrenie súdu doručil 10. decembra 2020. Dňa 3. augusta 2021 vyzval okresný súd sťažovateľku na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, pričom svoje vyjadrenie sťažovateľka okresnému súdu doručila 12. augusta 2021. Dňa 24. apríla 2023 okresný súd doručoval vyjadrenie sťažovateľky prostredníctvom rakúskeho súdu žalovanému spolu so žiadosťou o preklad predtým doručených listín do slovenského jazyka, ktoré sa mu však 15. mája 2023 vrátilo ako neprevzaté žalovaným z dôvodu, že nerozumie jazyku, v ktorom mu bolo doručované. Uznesením z 24. mája 2023 pribral okresný súd do konania prekladateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

a) Napadnuté konanie prebieha od roku 2019, pričom je v štádiu, kedy má byť vec po podanom odpore proti platobnému rozkazu a vyjadreniach strán posunutá na civilné konanie. Nejde teda o náročné právne posúdenie, ale o jednoduchý úkon súdu, postúpenie veci príslušnému súdu. Sťažovateľka je toho názoru, že už len samotná doterajšia dĺžka konania bez uskutočnenia čo i len prvého pojednávania presahuje ústavnoprávne limity a je flagrantným porušením aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), keďže je viac než pravdepodobné, že

po postúpení veci príslušnému súdu sa napadnuté konanie predĺži o ďalšie roky. Pasivita okresného súdu je tak podľa mienky sťažovateľky dôvodom vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

b) Sťažovateľka sa obrátila so sťažnosťou na postup súdu zo 6. marca 2023 na predsedu okresného súdu, avšak ani po tejto sťažnosti súd vo veci nekonal.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľka podala 27. marca 2023 prostredníctvom svojho zástupcu sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), po prešetrení ktorej konštatoval dôvodnosť jej podania (nečinnosť súdu od 3. septembra 2021 do 3. februára 2023) a urobil vhodné opatrenia a vec v pravidelných intervaloch sleduje. Zároveň odkázal na stanovisko zákonnej sudkyne.

6. K veci sa vyjadrila aj zákonná sudkyňa JUDr. Katarína Holečková, ktorá po zrekapitulovaní a podrobnom opise vykonaných procesných úkonov uviedla, že namieta dĺžku nečinnosti, ktorá nemohla nastať už od podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu, keďže tento bol vydaný po odstránení väd sťažovateľkou a zaplatení súdneho poplatku 4. októbra 2019 a proti ktorému podal žalovaný 21. novembra 2019 odpor. V ňom namietal právomoc okresného súdu. Nasledovalo zrušenie európskeho platobného rozkazu 13. januára 2020, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila 22. augusta 2020 a v ktorom požadovala od žalovaného, resp. od súdu preloženie listín pripojených žalovaným bez ich prekladu do slovenského jazyka a vyjadrila sa k námietke právomoci. Súd realizoval požiadavku sťažovateľky na preklad doručením vyjadrenia sťažovateľky k odporu právneho zástupcovi žalovaného, ktorý sa vyjadril podaním z 10. decembra 2020 a pre posudzovanie právomoci poukazoval na zvyklosti v medzinárodnej doprave, ktoré neboli súdu známe. Súd preto oslovil opätovne 19. júla 2021 sťažovateľku, ktorá tvrdenia žalovaného poprela v podaní z 12. augusta 2021. Až následne nastala nečinnosť vyššieho súdneho úradníka v danej veci, ktorú po doručení sťažnosti sťažovateľky predsedovi súdu odstraňoval sudca doručovaním písomností žalovanému cez dožiadaný orgán, ktoré však žalovaný odmietol prevziať. Po oznámení neprevzatia zásielky 15. mája 2023 okresný súd 23. mája 2023 pribral uznesením do konania prekladateľa. Následne bude v napadnutom konaní vykonaný preklad listín a ich doručenie stranám sporu. Vzhľadom na uvedené, ako i na výšku predmetu konania považuje sťažovateľkou požadované finančné zadosťučinenie za neprimerane vysoké a žiada ho znížiť.

III.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka v replike uviedla, že okresný súd vykonáva doručovanie písomností oneskorene v rámci celého konania, keď odpor podaný žalovaným 21. novembra 2019 bol právneho zástupcovi sťažovateľky doručený až 29. januára 2020 a vyjadrenie žalovaného doručené súdu 10. decembra 2020 bolo sťažovateľke zaslané až 19. júla 2021, t. j. viac ako 7 mesiacov po jeho doručení. Následne okresný súd už žiadnym spôsobom nekonal až do 21. apríla 2023, keď požiadaval

žalovaného o preklad písomností. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd mohol pribrať prekladateľa už oveľa skôr, keďže žalovaný od začiatku konania odmietal prekladať dokumenty. Právny zástupca sťažovateľky viackrát telefonicky kontaktoval okresný súd ohľadom stavu konania, avšak okresný súd zostal naďalej nečinný, a to napriek skutočnosti, že viackrát prisľúbil v predmetnej veci konať. Uvedené sa nezmenilo ani po podaní sťažnosti na prietahy. Sťažovateľka tak nemala inú možnosť, ako sa obrátiť na ústavný súd, keďže využila všetky dostupné prostriedky na zabezpečenie svojho základného ústavného práva, avšak bez úspechu. Samotný okresný súd nepopiera nečinnosť v rokoch 2021 – 2023, avšak nečinnosť nastala minimálne od 10. decembra 2020, ak nie skôr. Okresný súd začal konať až potom, ako mu bola doručená ústavná sťažnosť, v opačnom prípade by bol naďalej nečinný, čo potvrdzuje, že pre sťažovateľku to bolo posledné možné riešenie na odstránenie nežiaduceho stavu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania a po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, so stanoviskom okresného súdu a obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľky tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

12. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je zaplatenie peňažnej pohľadávky. Tento typ konania tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti okresných súdov, preto ju nemožno považovať za právne zložitú. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil, že žalovaným je právnická osoba so sídlom v Rakúsku, ktorá počnúc 10. decembrom 2020 prestala byť právne zastúpená advokátom so sídlom v Slovenskej republike, čo znamená potrebu prekladu doručovaných písomností, ako aj doručovanie

prostredníctvom dožiadaného orgánu. Na základe uvedených okolností je možné napadnuté konanie posúdiť ako zložitejšie po procesnej stránke.

13. Z hľadiska predmetu konania a jeho významu pre sťažovateľku nejde o také konanie, ktoré by bolo mimoriadne časovo priorizované.

14. K správaniu sťažovateľky ako druhému kritériu, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, ústavný súd uvádza, že identifikoval istú mieru zodpovednosti sťažovateľky na predĺžení konania, keď k návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu nepripojila plnú moc na zastupovanie právnym zástupcom, ani dôkazy k svojim tvrdeniam. Dňa 29. mája 2019 adresoval okresný súd sťažovateľke žiadosť o doplnenie/opravu návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu, predovšetkým vo vzťahu k právnemu titulu uplatneného nároku, ako aj posúdeniu právomocí a príslušnosti okresného súdu, ktorú sťažovateľka v žalobe nezdôvodnila, odkazujúc len na Dohovor o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR). Vady podaného návrhu sťažovateľka odstraňovala podaním z 25. júna 2019, ku ktorému pripojila aj listinné dôkazy v nemeckom a anglickom jazyku, ktorých text však nebol v celom rozsahu, okrem iného aj v časti údajov o súde, ktorý by mal vec v prípade sporu rozhodnúť preložený do slovenského jazyka, čitateľný. Zároveň bolo potrebné sťažovateľku vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh, ktorý nebol zaplatený pri jeho podaní. Na základe výzvy okresného súdu z 29. júla 2019 doručenej sťažovateľke 12. augusta 2019 uhradila sťažovateľka súdny poplatok 30. augusta 2019. Ústavný súd aj uvedené skutočnosti zohľadňoval pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadost'učinenia.

15. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, pričom vychádzal z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 63Cb/41/2019.

16. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od jeho začatia (podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu 23. apríla 2019, pozn.) až do dňa vydania tohto rozhodnutia stále prebieha, a to bez právoplatného meritórneho rozhodnutia. Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie je poznačené dvoma obdobiami nečinnosti, ktoré narušili plynulosť konania. Prvé obdobie pasivity okresného súdu bez vykonania akéhokoľvek úkonu nastalo dorúčením vyjadrenia žalovaného súdu 10. decembra 2020 a trvalo do 3. augusta 2021, kedy okresný súd vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, teda takmer 8 mesiacov. Následne bol okresný súd bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu nečinný viac ako rok a osem mesiacov v období od doručenia vyjadrenia sťažovateľky 12. augusta 2021 do 24. apríla 2023, kedy okresný súd doručoval predmetné vyjadrenie sťažovateľky prostredníctvom rakúskeho súdu žalovanému. Nečinnosť okresného súdu trvajúca v súhrne približne dva roky a štyri mesiace je tak príčinou vzniku priet'ahov v napadnutom konaní a svedčí o tom, že okresný súd v napadnutom konaní nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu rozhodnutiu vo veci samej, a tým aj k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (strán sporu).

17. Ústavný súd však nemohol uznať argument sťažovateľky spočívajúci v tom, že okresný súd nekonal ani po podaní sťažnosti na priet'ahy podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, keď sťažovateľka predmetnú sťažnosť podala 27. marca 2023 a predseda okresného súdu ju vybavil prípisom z 26. apríla 2023, z čoho vyplýva, že sťažovateľka ani nepočkala na spôsob jej vybavenia

a na následný postup okresného súdu, keďže 11. apríla 2023 už využila možnosť obrátiť sa s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd.

18. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že zistená nečinnosť okresného súdu, v dôsledku ktorej došlo k neprimeranému predĺženiu napadnutého konania, je ústavnoprávne neakceptovateľná. Z tohto dôvodu je namieste konštatovanie, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy ústavnej intenzity, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 nálezu).

19. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, prikázal ústavný súd podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov (výrok 2 nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie 4 000 eur, ktoré odôvodnila len poukázaním na dlhodobú nečinnosť okresného súdu, ktorý nevyužil žiadne prostriedky, ktoré má k dispozícii na zabezpečenie riadneho a efektívneho priebehu súdneho konania, čím došlo k porušeniu nielen čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj odňatiu spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Ústavný súd uvádza, že konanie pred ústavným súdom z dôvodu namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov plní nielen preventívnu funkciu, ale tiež funkciu satisfakčnú, resp. kompenzačnú (náhradu nemajetkovej ujmy). V súlade s judikatúrou ústavného súdu je cieľom finančného zadosťučinenia dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Napriek tomu, že sťažovateľka svoju požiadavku na priznanie finančného zadosťučinenia relevantným spôsobom neodôvodnila, ústavný súd vzhľadom na okolnosti tejto veci považoval za potrebné priznať jej finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým vznik zbytočných prietahov v konaní spôsobených nečinnosťou okresného súdu, nepriviligovaný charakter konania, ale tiež predmet konania, ktorého významný význam pre ňu samotnú sťažovateľka netvrdila a ústavný súd ho ani nezistil. Zároveň však ústavný súd pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že

sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti neuviedla žiadne relevantné dôvody odôvodňujúce priznanie finančného zadost'učinenia v požadovanej výške, a zohľadnil tiež, že sťažovateľka sa vlastným postupom pričiniła o predĺženie konania. Po zohľadnení týchto okolností, majú na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval ústavný súd za spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia v sume 900 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (výrok 3 nálezu). Prihliadol na fakt, že deklarácia porušenia základných práv, príkaz konať, ako aj náhrada trov konania implicitne zahrňujú aj satisfakčný prvok.

VI. Trove konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 530,59 eur.

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Trovy právneho zastúpenia, keďže advokát je aj platcom dane z pridanej hodnoty, sa v danom prípade podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšujú o 20 %. Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke ako náhradu trov právneho zastúpenia, súc viazaný jej návrhom, predstavuje sumu 530,59 eur, inak by jej patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 530,86 eur.

26. Úhradu za úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu – ústavný súd nárok na náhradu trov nepriznal, keďže sťažovateľka si nárok na náhradu trov konania za tento úkon neuplatnila a ústavný súd bol v tomto smere viazaný jej návrhom.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu